

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Skultéti Zelma ügyvéd által képviselt felperesnek, dr. Kovács Sándor Zoltán ügyvéd által képviselt alperes ellen szállítványozói díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. szeptember 29. napján kelt 8.G.41.673/2007/21. számú ítélete ellen az alperes részéről 22. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 32.000 (Harminckétezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az ... GmbH. megrendelte az alperestől 1 darab 23.656 kg súlyú és 1 darab 12.298 kg súlyú fém nitrogéntartály szállítását; az alperes 2006. augusztus 21-i 10 órai, ...i felrakása, és a 2006. augusztus 23-i 8 órai, ausztriai ...i lerakásra adott ajánlatot, melyet a megrendelő jóváhagyott azzal, hogy a lerakáshoz a darukat és az embereket biztosítja.

Az alperes 2006. június 22-én az ... Kft. 2006. június 20-i módosított ajánlatát elfogadva megrendelte a fenti tartályok szállítványozását 1.540 euró/darab + 20 % ÁFA díjazás ellenében, azzal, hogy a szállítások pontos időpontját telefonon egyeztetik.

Az alperes szóbeli megrendelésére az ... Kft. 2006. augusztus 17-i felrakással, 2006. augusztus 18-i lerakással bízta meg a felperest a fuvarfeladat teljesítésével, az alperes szóban módosította a teljesítési időpontot 2006. augusztus 22-i felrakásra, 2006. augusztus 23-i lerakásra; a felperes ennek megfelelően adott fuvarmegrendelést ...nak, aki 2006. augusztus 23-án 9 órakor, illetve 11 órakor állt ki két fuvarszökecskével, melyek a lerakóhelyre 2006. augusztus 23-án este 9 óra 20 perckor érkeztek meg. A lerakóhelyen lévő daruval az árut nem tudták lerakni, arra másnap, egy nagyobb teherbírású daru igénybevételeével, 14 órakor került sor.

Az alperes 2006. augusztus 25-én kelt levelében bejelentette az ... Kft.-nek, hogy a késedelmes teljesítés miatt az osztrák megrendelő költséget számított fel, melyet felé tovább kíván számlázni; az ... Kft. 2006. augusztus 29-i válaszlevelében a lerakódás csúszásának az okát az alkalmatlan darubérlésben jelölte meg, és jelezte, hogy az a fuvarozónak is késedelmet és nagyságrendben azonos kárt okozott.

Az ... Kft. 2006. szeptember 1-jén 2006. október 1-jei esedékességgel a 2 darab tartály szállítványozásáról 3.080 euró (853.160 Ft) + 616 euró (170.632 Ft), mindösszesen 1.023.792 forint szállítványozási díjról állított ki számlát az alperes felé.

Az alperes az ... GmbH. felé az egyik tartály vételáráról, 42.600 euróról sorszámon állított ki számlát, mellyel szemben a megrendelője 2006. szeptember 21-én 4.000 eurós költségvetést állított ki, melyből 3.856 euró a rakodószemélyzet és a daruk többletköltsége, ezen számla-követelését az alperes fenti számlájából levonásba helyezte.

Az ... Kft. a 2006. szeptember 25-i, alpereshez intézett levelében részletezte a késedelemhez vezető, nem a fuvarozó érdekkörébe tartozó okokat, melynek alapján a többletköltségigényt nem találta megalapozottnak; 2006. október 17-i levelében pedig közölte, hogy egyeztetett a fuvarozóval, aki szerint a megbízásban nem szerepelt kiérkezési határidő, illetőleg annak elmulasztása esetére szankció, az alperes folyamatos tájékoztatást kapott a fuvarszökecskék hollétéről, emellett a bérelt daru az áru lerakódására nem volt alkalmas. Közölte az alperessel, hogy a közöttük fennálló jó üzleti kapcsolatra figyelemmel 400 euró költséget tud átvállalni.

2006. december 19-án az ... Kft. az alperessel szemben fennálló 3.080 euró + ÁFA szállítványozási díjkövetelését a felperesre engedményezte, melynek ellenértékét 2007. január 25-én kelt megállapodásba foglalt követelésbeszámítással rendezték.

A felperes 2007. március 6-án kelt levelében közölte az alperessel az engedményezést, és felszólította a szállítványozási díj megfizetésére, eredménytelenül, ezt követően fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelmet terjesztett elő, mely az alperes ellentmondása folytán perré alakult.

A felperes a keresetében engedményesként - hivatkozva a jogelődje szerződésszerű teljesítésére - a Ptk. 514. és 518. §-a alapján kérte az alperest kötelezni elsődlegesen 3.696 euró és annak 2006. október 2-től 4,7 % LIBOR szerinti kamata, másodlagosan 1.023.792 forint és annak 2006. október 2-től a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében nem vitatta, hogy a felperes jogelődjével szállítmányozási szerződést kötött, melynek alapján tartályonként 1.540 euró + ÁFA szállítmányozási díj megfizetése terheli, az arról kiállított számla azonban tévesen az általános forgalmi adót euróban tartalmazza, így megfelelő bizonylat hiányában a követelés idő előtti, továbbá a késedelmi kamatigény a jogosulti késedelem okán nem megalapozott.

A Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján beszámítási kifogást terjesztett elő, arra hivatkozva, hogy a felperes jogelődjét a Ptk. 520. § (1) bekezdése alapján kárfelelősség terheli, igényt támasztott 3.856 euró kártérítésre. Előadta, hogy az osztrák megrendelőjével előzetesen egyeztetett időpontban, 2006. augusztus 23-án, reggel 8 órakor kellett volna a tartályoknak megérkezni, a fuvarozó azonban csak 2006. augusztus 23-án, reggel 9 órakor, illetőleg 11 órakor állt ki a fuvarszközökkel, annak ellenére, hogy 2006. augusztus 22-i felrakásban állapotok meg. Problémát okozott az is, hogy a túlméretes rakományoknak - melyek eltérő időpontban érkeztek az országhatárra - egymást be kellett várniuk az ausztriai hivatalos kísérethez, csak késő este érték a lerakóhelyre, ahonnan a megrendelője a lerakáshoz szükséges darut - tekintve, hogy annak bérlete jelentős összegbe került - délután már leszereltette és elszállította, a rendelkezésre álló kisebb kapacitású daru pedig a lerakodáshoz nem volt elegendő. A megrendelője a 42.600 euró vételárról kiállított számlájából - a rakodók és a daruk többletköltsége miatt - 3.856 eurót levonásba helyezett. Az alperes a megrendelőjével időben leegyeztette a tartályok kiérkezését, azt rakodómunkások és megfelelő daru várta, ezek elküldése a kárenyhítési kötelezettsége körébe tartozott. A felperes jogelődje szállítmányozóként nem megfelelően járt el; nem gondoskodott a gépjárművek megfelelő időpontban történő kiállításáról - a fuvarszközök másik fuvart végeztek, melyek teljesítése csúszott -, és nem tájékoztatta megfelelően az alperest a késés tényleges mértékéről, arról, hogy az nem behozható.

A felperes a beszámítási kifogás elutasítását kérte, vitatta jogelődje kárfelelősségét, állítva, hogy szállítmányozói feladatát nem szegte meg. Gyártói késedelemből fakadt a feladási határidő többszöri módosítása, a lerakodás a módosított határidőnek megfelelően, 23-án megtörtént, pontosabb időpontot nem határoztak meg, emellett az alperesnek folyamatosan információja volt a szállítóeszközök várható érkezéséről. Amennyiben azt a megrendelőjével nem közölte, a mulasztással okozott költségek őt terhelik. Vitatta a kár összegének és az okozati összefüggés fennállásának a bizonyítottságát is.

Az elsőfokú bíróság 2009. szeptember 29. napján kelt 8.G.41.673/2007/21. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.023.792 forintot és annak 2006. október 2. napjától a kifizetésig járó, a

késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatát, 125.430 forint perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest 6.830 forint eljárási illeték megfizetésére 8 napon belül, leletezés terhe mellett.

Ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperesi jogelőd és az alperes között a Ptk. 514. § (1) bekezdése szerinti szállítmányozási szerződés jött létre; a 2006. augusztus 17-i felrakást, 2006. augusztus 18-i lerakást az alperes módosította; a felperes ... fuvarozónak 2006. augusztus 22-i felrakásra, 2006. augusztus 23-i lerakásra adott megbízást. Ugyanakkor az alperes a megbízójával 2006. augusztus 17-én augusztus 21-i, 10 órás felrakást és augusztus 23-i, 8 órás lerakást közölt, amely visszaigazolásra került.

A Ptk. 520. § (1) bekezdésére alapított beszámítási kifogást vizsgálva az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okiratok és a lefolytatott tanúbizonyítás alapján arra vont következtetést, hogy a felperesi jogelőd és az alperes 2006. augusztus 23-i lerakási időpontban állapotok meg, az azonban nem nyert bizonyítást, hogy a felperesi jogelőd reggel 8 órás lerakást vállalt volna. Ugyanakkor a tanúvallomások igazolták, hogy az alperes a fuvarozókkal közvetlen kapcsolatban állt, tájékoztatást kapott a járművek haladásáról.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes nem bizonyította, hogy kárenyhítési kötelezettségének eleget tett; nem igazolt, hogy amikor 2006. augusztus 22-e helyett 23-i felrakódásra jelentkeztek a gépjárművek, azt a lerakóhellyel közölte, továbbá azt, hogy a 2006. augusztus 21-i felrakási időpont módosult. Az, hogy az augusztus 23-án kiérkezett gépkocsik lerakása augusztus 24-én történt, a felperes terhére nem eshet, a 2006. augusztus 22-i költségek pedig nem háríthatók át, mert nem 2006. augusztus 22-i lerakásban állapotok meg, emellett nem bizonyított, hogy ezek a költségek a fuvarozás késedelmével összefüggésben állnak. ..., felperesi jogelőd ügyvezetőjének tanúvallomásából az elsőfokú bíróság megállapította, az alperes tájékoztatást kapott arról, hogy a kiállítás 2006. augusztus 22-e helyett augusztus 23-án lesz, az alperes nem igazolt olyan körülményt, amely a szállítványozói mulasztás megállapítására alapot adna; a Ptk. 514. § (1), (2) bekezdésében, 515. § (1), (2) bekezdésében foglaltak megsértését nem bizonyította. A felperesi jogelőd a szerződést az alperes utasítása szerint kötötte meg a felperessel, mint fuvarozóval, módosította a fel- és lerakási időpontot, ugyanazokat a tájékoztatásokat, amelyeket a fuvarozótól kapott, az alperes is megkapta, továbbá az alperes a fuvarfeladatot teljesítő gépkocsivezetőkkel is közvetlen kapcsolatban állt. Az sem nyert bizonyítást, hogy a felperesi jogelőd a Ptk. 520. § (1) bekezdése szerint a szállítványozás szervezése, az ügyintézés, vagy a fuvarozó kiválasztása kapcsán nem az adott helyzetben általában elvárhatóan járt volna el. Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság a beszámítási kifogást elutasította, és a Ptk. 518. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Ptk. 329. § (1) bekezdésében foglaltakra - az alperest a másodlagos kereseti kérelem szerint marasztalta; forintban meghatározott díjkövetelés megfizetésére kötelezte, figyelemmel a szállítványozási szerződésben, illetve a szállítványozási díjat tartalmazó számlában foglaltakra.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a beszámítási kifogásnak történő helyt adással a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte. Fellebbezésében fenntartotta a gépjárművek kiállítására, a lerakóhelyre érkezésre és a lerakódásra az első fokú eljárás során tett tényelőadásait, melyekre is figyelemmel vitatta, hogy kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, nem bizonyította a felperesi jogelőd Ptk. 520. § (1) bekezdésében foglaltakba ütköző magatartását, továbbá azt, hogy a fuvarozó késedelmes kiállásáért a szállítmányozó felelőssége megállapítható. A becsatolt szállítólevelekkel igazolta, hogy a két tartály pontos adatait előzetesen egyeztette a megrendelőjével, aki ennek alapján rendelte meg a szükséges kapacitású darukat, mivel a rakomány 2006. augusztus 23-án, délelőtt nem érkezett ki, az alperes közlése alapján került sor délután a daruk leszereltetésére és visszaszállíttatására a kárenyhítés körében. Késő este érkeztek meg a lerakóhelyre a gépjárművek, így aznap a daruk visszahozatalára már nem kerülhetett sor, továbbá a munkavégzést az időközbeni besötétedés is akadályozta, azt munkavédelmi előírások is tiltották volna. Téves az az ítéleti következtetés, hogy az alperes nem bizonyította a késedelem megrendelőjével történő közlését, éppen az alperesi közlés miatt került sor a daruk leszerelésére, emellett a gépkocsik pontos megérkezési időpontja végig bizonytalan volt, a tájékoztatók csak a gépkocsik pozíciójáról, nem a kiérkezési időpontról szóltak. ... tanúvallomása e körben ellentmondásos, ... és ... pedig szabadságon volt, utóbbi személy egyébként a felperesi jogelőd ügyvezetőjeként nem tekinthető érdektelennek.

Figyelman kívül maradt, hogy sem a felperesi jogelőd, sem a felperes a július közepéről augusztus 22-ére módosított kiállási időpontot nem kifogásolta, nem kérték ezen időpont változtatását, egyszerűen egy nappal később álltak ki. Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy a felperesi jogelőd maga is elismerte a 2006. augusztus 29-i levelében a félnapos késedelmet, amely ténylegesen - az esti megérkezés problémájából adódóan - egész napos késedelemnek minősül, hiszen csak másnap lehetett elvégezni a lerakodást.

Pontos lerakodási időpontban nem állapodtak meg, de a szállítmány túlméretes jellegéből következően erre nem is lett volna módjuk, a második gépkocsi 13 órakor indult a felrakóhelyről, együtt 21 óra 30 perckor érkeztek meg, így a tényleges menetidő 8,5 volt, ezen belül egy-két óra eltérés tolerálható. A problémát az okozta, hogy legkésőbb 2006. augusztus 22-én este 11 órakor a teherautók nem álltak ki, pedig ekkor még biztosítható lett volna a határidőben történő teljesítés. Bizonyítást nyert, hogy a fuvarozó időközben elvállalt egy romániai fuvart, melynek során a vámolásnál késedelmet szenvedtek a gépjárművek, erről mind a felperesi jogelőd, mind a felperes tudomással bírt. A felperes kockáztatta a gépkocsi kiállítását; vagy másik fuvarszekőről kellett volna gondoskodnia, vagy jeleznie kellett volna ezt a szállítmányozónak, az pedig a szállítmányozó felelőssége, hogy nem olyan fuvarozót bízott meg, amelynek volt szabad kapacitása a határidőben történő teljesítéshez. Álláspontja szerint a beszámítási kifogás körében bizonyította a jogellenes magatartást, a felperesi késedelmet, amely kizárólag a fuvarozó érdekkörébe eső okból következett be, a késedelemmel okozati összefüggésben keletkezett kárát és annak megszerzését, így tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a követelése bizonyíthatatlanságát.

Változatlanul kifogásolta a felperesi jogelőd által kiállított számlát; a forintban megadott végösszeg mellett a követelés euróban nem került feltüntetésre, annak ellenére, hogy a megállapodásuk erre a devizanemre szólt. A teljesítéshez szükséges, megfelelő bizonylat hiányában a felperesi követelés idő előtti, az elsőfokú bíróság nem adta megfelelő indokát annak, hogy az ekörbeni védekezését miért találta alaptalannak.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság az alperest a másodlagos kereseti kérelem szerint marasztalta, ezt a felperes - fellebbezés hiányában - tudomásul vette, így a kereset részbeni elutasítására vonatkozó ítéleti rendelkezés megalapozottságát a Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során nem vizsgálta a Pp. 228. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel.

Az alperes fellebbezése nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és helytálló az abból levont jogi következtetése is.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli tartályok szállítmányozására a felperesi jogelőd és az alperes kötött a Ptk. 514. § (1) bekezdése szerinti szerződést; a felperesi jogelőd szállítmányozóként a felperessel a Ptk. 488. § (1) bekezdése szerinti fuvarozási, a felperes ... Istvánnal a Ptk. 498. § (1) bekezdése szerinti alfuvarozási szerződést kötött.

A felperes a jogelődjével 2006. december 19-én kötött, a Ptk. 328. § (1) bekezdése szerinti engedményezési szerződéssel igazolta, hogy a fenti szállítmányozási jogviszonyból eredő, alperessel szembeni szállítmányozói díjkövetelést megszerezte, az engedményezéssel a Ptk. 329. § (1) bekezdése alapján az ... Kft. helyébe lépett; a 2006. március 6-i levéllel igazolta az alperes Ptk. 328. § (3) bekezdése szerinti értesítését az engedményezésről.

A fentiekből következően a perben engedményesként fellépő felperest a jogelődje szerződésszerű teljesítése, az alperest - a keresettel szemben beszámítási kifogásként előterjesztett védekezésében előadottakra figyelemmel - a vele jogviszonyban álló felperesi jogelőd szerződésszegésének, emiatt fennálló kárfelelősségének és ezen alapuló, a védekezésében állított mértékű kártérítési kötelezettsége bizonyítása terhelte.

Az alperes a felperesi jogelőd kárfelelősségét a Ptk. 520. § (1) bekezdésében foglaltakra alapította; ezen jogszabályi rendelkezés szerint a szállítmányozó szállítmányozási tevékenysége körében a küldeményben bekövetkezett kárért fuvarozó módjára, más károkért az általános szabályok szerint felel.

A károkért fennálló felelősség tehát a szerint alakul, hogy a kár a küldeményben keletkezett vagy más kár merült-e fel.

A per nem vitás adatai szerint nem a küldeményben esett kár, az alperes kárfelelősségére tehát az általános, illetőleg a Ptk. 521. § (3) bekezdésében foglaltakból következően - mely szerint eltérő rendelkezés hiányában a szállítmányozó szerződéseire és más jogcselekményeire a bizomány szabályait kell megfelelően alkalmazni - a bizományos kárfelelősségére vonatkozó szabályok irányadók.

Mindezek szerint a jogvita elbírálása során azt kellett vizsgálni, hogy a felperesi jogelőd szállítmányozóként a szervezés, az ügyintézés, a fuvarozó vagy más közreműködő kiválasztása kapcsán úgy járt-e el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, ha a fenti körben felróható magatartást tanúsított, ennek következtében az alperest megbízóként kár érte-e.

A per nem vitás adatai szerint a szállítmányozási szerződés alapján a felperes jogelődjét a perbeli tartályok ... viszonylatában történő továbbítására vonatkozó fuvarozási szerződés megkötése terhelte, tartályonként 1.540 euró + ÁFA szállítmányozási díj ellenében.

Az sem volt vitás, hogy az alperes megbízói igénye a teljesítés időpontja vonatkozásában időközben módosult; 2006. augusztus 17-i felrakás helyett 2006. augusztus 22-i felrakást, 2006. augusztus 18-i lerakás helyett 2006. augusztus 23-i lerakást kért, melyet a felperesi jogelőd elfogadott, a fentieknél konkrétabb - napszakban vagy órában meghatározott - teljesítési határidőben történő megállapodás nem nyert bizonyítást. Arra vonatkozóan sem merült fel peradat, hogy az alperes a kiszolgáltatás adott időbeni megtörténtéhez fűződő jelentős érdekéről a felperesi jogelődöt tájékoztatta volna, annak ellenére, hogy az osztrák megrendelőjével a fel- és lerakodás vonatkozásában egyaránt órában meghatározott időpontban állapodott meg, tisztában volt azzal, hogy a megrendelőjének a lerakodáshoz megfelelő személyzetet és darut kell készenlétben tartania, továbbá, hogy a munkavégzésre - a fellebbezésben hivatkozott munkavédelmi szabályokra is figyelemmel - csak nappal kerülhetett sor. A per nem vitás adatai szerint a rakomány 2006. augusztus 23-án este a lerakóhelyre megérkezett.

A fentiek figyelembevételével vizsgálva a felperesi jogelőd teljesítését, az elsőfokú bíróság helytállóan vont következtetést a szerződésszegés és az ezen alapuló kárfelelősség hiányára, így nem tévedett, amikor a beszámítási kifogás elutasításáról döntött.

A felperes jogelődje a szállítványozási szerződésben foglaltaknak megfelelően járt el; a fuvarozási szerződést az alperes igényei szerint, a fel- és lerakodás módosult időpontjai figyelembevételével kötötte meg. Kétségtelen, hogy a fuvarszközök a felrakó helyen késve jelentek meg, a késedelmes kiállításért, felrakásért azonban nem a felperes jogelődjét terheli felelősség, arra ugyanis nem merült fel peradat, hogy az alperesi igénymódosulás okán a fuvarozó vagy az alfuvarozó szabaddá váló fuvarkapacitását a felperesi jogelőd kötötte volna le a romániai

fuvarmegbízással, és ezzel ő kockáztatta volna az alperessel kötött szállítmányozási szerződés teljesítését.

Az alperes fellebbezési előadása szerint is a fuvarozó kockáztatta a romániai fuvar elvállalásával a perbeli fuvarfeladat teljesítését, ez azonban a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint nem esik a felperesi jogelőd terhére, tekintve, hogy szállítmányozóként nem maga fuvarozott.

A fellebbezésben írtakkal szemben a lefolytatott tanúbizonyítás eredménye kétségmentesen igazolta, hogy az alperes a fuvarszközök késedelmes kiállításáról, annak okáról a felperesi jogelődtől tájékoztatást kapott, emellett az alperes a gépjárművezetőkkel közvetlen kapcsolatban állt, így a gépkocsik haladásából, pozíciójából a várható érkezés nagyjából kalkulálható volt. A tanúbizonyítás nem igazolta, hogy a felperesi jogelőd a szervezési, ügyintézési, tájékoztatási kötelezettségét megszegte volna, illetve ezzel összefüggésben az alperes ne tudott volna a megrendelőjével kommunikálni, a felperesi jogelőd mulasztása akadályozta volna a kárenyhítési kötelezettsége teljesítésében.

Utóbbi vonatkozásában megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy a 2006. augusztus 22-i felrakodás elmaradásából az alperes - külön tájékoztatás nélkül is - alappal feltételezhette, hogy a megrendelője felé vállalt másnap reggeli lerakodás nem tartható, továbbá abból, hogy a gépjárművek augusztus 23-án délelőtt 9, illetve 11 órakor jelentek meg felrakodásra és Ausztriában csak együttes kísérettel haladhattak, így be kellett várniuk egymást, ugyancsak alappal következtethetett arra, hogy a délutáni lerakodásra sem kerülhet sor, ehhez képest az alperes jogorvoslati tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a megrendelő 2006. augusztus 23-i, délutáni értesítésére került sor.

Az alperes azt sem bizonyította, hogy a felperesi jogelőd a fuvarozó kiválasztása során nem megfelelő gondossággal járt volna el; a fuvarozó a fuvarfeladatot elvállalta, a felperesi jogelőd alappal feltételezhette, hogy szabad kapacitással rendelkezik, a fuvarszközök vállalt időpontban történő kiállításának akadálya utólag merült fel, melyről a felperesi jogelőd a szerződéskötéskor nyilvánvalóan még nem tudhatott, így az alperes nem igazolta a Ptk. 515. § (1) bekezdésében foglaltak megsértését.

Emellett a felperesi jogelőd a megbízót ért kárról a fuvarozót tájékoztatta, az igényérvényesítést megkísérelte, így a Ptk. 517. § (1) bekezdése szerinti eljárást sem mulasztotta el, a fuvarozó perlésére az alperestől utasítást nem kapott.

A fellebbezésben hivatkozott 2006. augusztus 29-i levél nem minősül a felperesi jogelőd kárfelelőssége elismerésének, az a fuvarozó lerakodási késedelemmel kapcsolatos álláspontját tartalmazza, a 2009. október 12-i levélben pedig a felperesi jogelőd kifejezetten csak az alperessel fennálló jó üzleti kapcsolatra figyelemmel vállalt volna át 400 euró költséget, így ez az alperesi igényérvényesítés alapjául szolgáló jognyilatkozatként nem értékelhető.

A felperesi jogelőd jogellenes magatartása hiányában szükségtelen a kár összegének és az okozati összefüggésnek, valamint az alperesi kármegelőzési,

kárenyhítési kötelezettség teljesítésének a vizsgálata, a Ptk. 340. §-a szerinti közrehatás ugyanis csak a felperesi jogelőd bizonyított károkozó magatartása esetén lenne érdekelendő körülmény, jelen jogvita elbírálása körében az releváns, hogy a felperesi jogelőd az alperesi kárenyhítést akadályozta-e, ez azonban a fenti kifejtettek szerint nem nyert bizonyítást.

A felperesi jogelőd bizonyított szerződésszerű teljesítése és a beszámítási kifogás alaptalansága okán nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperest a Ptk. 518. § (1) bekezdése alapján járó szállítványozási díj megfizetésére kötelezte; nem osztja a Fővárosi Ítéltábla az alperesnek a követelés időelőttiségére és jogosulti késedelemre alapított fellebbezési okfejtését.

A szállítványozási szerződésben a felek a szolgáltatás pénzbeli ellenértékét idegen pénznemben (euró) határozták meg, a felperes jogelődjé a szállítványozási díjról számlát állított ki, az, hogy abban a követelést euróban és forintban, a végösszeget csak forintban tüntette fel, az alperesre hátránnyal nem járt, a teljesítésének nem képezte akadályát. A felperesi jogelőd ezen eljárása a Ptk. 231. § (2) bekezdésében foglaltakon alapult, mely szerint más pénznemben vagy aranyban meghatározott tartozást a fizetés helyén és idején érvényben levő árfolyam (ár) alapulvételével kell átszámítani. Az alperes az átszámításnál alkalmazott euró/forint árfolyamot, a számítás helyességét nem tette vitássá.

A fentiekben túlmenően a felperesi jogelődnek járó pénzbeli szolgáltatás a saját szolgáltatása teljesítésével esedékessé vált, a kötelezett teljesítéséhez szükséges bizonylat kiállításának a hiánya jogosulti késedelem, mely nem a főkövetelés, hanem a késedelmi kamatigény érvényesítését zárja ki. A felperesi jogelőd által kiállított számla azonban a fent kifejtettek szerint az alperesi teljesítést lehetővé tette, így nem állt fenn a Ptk. 302. § b) pontja szerinti jogosulti késedelem.

Mindezekre figyelemmel a fellebbezésben előadottak sem eltérő tényállás, sem eltérő jogi következtetés levonására nem adtak alapot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes jogorvoslati perköltsége megfizetésére, mely a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdésében foglaltak figyelembevételével megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó jogi képviseleti munkadíjból áll.

Budapest, 2010. február 9.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k.,
előadó bíró

Dr. Rédei Anna s. k.,
bíró